

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 31/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. januára 2016 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ERS Holding, spol. s r. o., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ, s. r. o., Mickiewiczova 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Martin Keltoš, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 24 Cb/308/2009-201 z 15. októbra 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob/6/2014-234 zo 17. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ERS Holding, spol. s r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. júna 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ERS Holding, spol. s r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 24 Cb/308/2009-201 z 15. októbra 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob/6/2014-234 zo 17. marca 2015.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla:

«... Okresný súd Bratislava II Platobným rozkazom sp. zn.: 33Rob/1671/2009 zo dňa 04.08.2009 (doručený 11.08.2009) uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť Slovenskej pošte, a.s., [REDAKOVANÉ], Partizánka cesta 9, 975 99 Banská Bystrica (ďalej len „Slovenská pošta. a.s.“) sumu 13.165,94 EUR s prísl. Okresný súd Bratislava II rozhodol na základe Návrhu Slovenskej pošty, a.s. o vydanie platobného rozkazu na sumu 13.165,94 EUR s prísl. zo dňa 01.07.2009, a to z dôvodu nezaplatenia Faktúry č. 9000166544 zo dňa 28.12.2006 za poskytnuté služby v zmysle Zmluvy o poskytnutí služby propagačné zásielky zo dňa 13.06.2006 (ďalej len ako „Zmluva o poskytnutí služby“).

Sťažovateľ podal proti Platobnému rozkazu sp. zn.: 33Rob/1671/2009 zo dňa 04.08.2009 odpor, v ktorom argumentoval neevidovaním Faktúry č. 9000166544 zo dňa 28.12.2006 v účtovníctve sťažovateľa, ktorý odpor následne doplnil podaním zo dňa 23.09.2010. Sťažovateľ poukazoval na skutočnosť, že zo strany Slovenskej pošty, a.s. boli sťažovateľovi poskytnuté vadné služby propagačné zásielky, spočívajúce v skutočnosti nedoručenia zásielok v zmysle Zmluvy o poskytnutí služby a v zmysle objednávky sťažovateľa zo dňa 13.12.2006. Sťažovateľ si u Slovenskej pošty, a.s. objednal objednávkou č. 024/2006 zo dňa 13.12.2006 predspracovanie a distribúciu propagačných zásielok v troch mutáciách po 245.471,00 ks v celkovom množstve 772.413 ks (ďalej len ako „PgZ“), ktoré majú byť v zmysle Zmluvy o poskytnutí služby doručené do poštových schránok (domácnosti, firmy, P.O.Boxy) v Bratislave a okolí v termíne do 15.12.2006.

Na základe odhadov a uskutočnených miestnych zisťovaní zo strany sťažovateľa nebolo doručených 70% - 80% PgZ a PgZ, ktoré boli doručené adresátom, boli doručené po termíne 15.12.2006, ktorý bol dohodnutý medzi sťažovateľom a Slovenskou poštou, a.s. ako termín dodania PgZ. Z uvedených dôvodov sťažovateľ považoval Faktúru č. 900166544 zo dňa 28.12.2006 (ktorá bola podkladom pre vydanie platobného rozkazu) za

neoprávnenú, z dôvodu neposkytnutia služieb propagačné zásielky riadne a včas. Sťažovateľovi konaním Slovenskej pošty, a.s., ktorá si riadne a včas nesplnila svoje zmluvné povinnosti v zmysle Zmluvy o poskytnutí služby, vznikla škoda spočívajúca v nákladoch, ktoré navrhovateľ vynaložil na spracovanie a tlač propagačných materiálov (PgZ), ktoré následne neboli doručené ich adresátom...

Okresný súd Bratislava II Rozsudkom č. k: 24Cb/308/209-201 zo dňa 15.10.2013 rozhodol o povinnosti sťažovateľa uhradiť Slovenskej pošte, a.s. sumu 13.165,94 EUR s prísl., nakoľko kvalifikoval nárok Slovenskej pošty, a.s. ako skutkovo a právne opodstatnený. Proti predmetnému rozsudku podal sťažovateľ odvolanie v rámci, ktorého poukazuje na skutočnosť, že Slovenská pošta, a.s. v konaní neuniesla bremeno tvrdenia a na to nadväzujúce dôkazné bremeno. Slovenská pošta, a.s. nepreukázala relevantnými dôkazmi, že služba propagačné zásielky bola poskytnutá v celom rozsahu a bez väd. V priebehu konania Slovenská pošta, a.s. argumentovala tvrdením, že PgZ boli odovzdané poštovým doručovateľom, pričom v zmysle Zmluvy o poskytnutí služby, odovzdanie PgZ v rámci vnútornej štruktúry Slovenskej pošty, a.s. nie je možné v žiadnom prípade považovať za riadne a včasné poskytnutie služby. Sťažovateľ v priebehu konania preukázal, že poskytnutie služby propagačné zásielky nebolo uskutočnené riadne a včas, a to jednak vzhľadom na skutočnosť nedoručenia zásielok na všetky určené adresy, čiastočného doručenia PgZ na určené adresy, doručenia PgZ po dohodnutom termíne dodania.

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd Rozsudkom sp. zn.: 2Cob/6/2014 zo dňa 17.03.2015 odvolanie žalobcu zamietol a Rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 24Cb/308/2009-21 zo dňa 15.10.2013 potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd mal za to, že súd prvého stupňa riadne vykonal všetky navrhnuté dôkazy, tieto vyhodnotil a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny názor a preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil...

S poukazom na skutočnosť, že Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými argumentmi sťažovateľa, ako aj sa adekvátne a preskúmateľne nevysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľa, má sťažovateľ za to, že bolo zo strany Krajského súdu v Bratislave porušené jeho právo na súdnu ochranu...»

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že rozsudkom okresného súdu č. k. 24 Cb/308/2009-201 z 15. októbra 2013 a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob/6/2014-234 zo 17. marca 2015 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 2 Cob/6/2014-234 zo 17. marca 2015 zruší a vec vráti na ďalšie konanie a prizná sťažovateľke úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ ide o rozsudok okresného súdu č. k. 24 Cb/308/2009-201 z 15. októbra 2013, preskúmaniu ústavnosti tohto rozhodnutia ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnutý rozsudok okresného súdu preskúmal v odvolacom konaní. Krajský súd rozhodol rozsudkom č. k. 2 Cob/6/2014-234 zo 17. marca 2015. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Pokiaľ ide o rozsudok krajského súdu č. k. 2 Cob/6/2014-234 zo 17. marca 2015, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 24 Cb/308/2009-201 z 15. októbra 2013, sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom

ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len

vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však

ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd napadnutý rozsudok neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými jej námietkami uvedenými v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd rozhodol arbitrárne. Závery odvolacieho súdu podľa sťažovateľky nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a v zistených skutočnostiach a krajský súd nedostatočne vyhodnotil dokazovanie smerujúce k potvrdeniu nároku Slovenskej pošty, a. s., a opomenul dôkazy predkladané sťažovateľkou. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia rozsudku č. k. 2 Cob/6/2014-234 zo 17. marca 2015 krajský súd uviedol:

«... Z obsahu spisu je nesporné, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená zmluva o poskytnutí služby Propagačné zásielky dňa 13.12.2006. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca sa ani objednávkou zo dňa 13.12.2006 ani zmluvou o poskytnutí služby Propagačné zásielky zo dňa 13.12.2006 a ani Obchodnými podmienkami nezaväzoval, že bude doručovať PgZ priamo fyzickým a právnickým osobám a to priamo do poštových schránok. Podľa bodu 5.1 v súvislosti s bodom 5.5 žalobca pri poskytovaní služby PgZ dodáva PgZ v počte jeden kus na jedno odovzdávacie miesto a tým je nie len domová listová schránka, ale aj stanovené spoločné odkladacie miesto, pričom PgZ nedodáva priamo fyzickým a právnickým osobám, pretože PgZ je neadresná t.j. nie je určená konkrétnemu adresátovi, ale prijímateľovi cieľovej skupiny (domácnosti, firmy, P.O. Boxy) a je doručovaná bez potvrdenia ich prevzatia prijímateľovi cieľovej skupiny vhođením do jeho odovzdávacieho miesta s výnimkou ak sú označené napr. „nevhadzovať reklamné letáky“ alebo je doručované na spoločné odkladacie miesto. Pri výnimkách vlastne nerešpektuje vôľu prijímateľa na odmietnutie reklamy v zmysle § 3 ods. 8 zákona o reklame. Žalobca službu PgZ podľa Obchodných podmienok vykonával v rámci svojej sprostredkovateľskej činnosti. To znamená, že pri službe PgZ sprostredkoval šírenie reklamy formou PgZ.

Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný žalobcovi neposkytol žiaden zoznam adries s presným vymedzením počtu domácností, firiem a P.O. Boxov, ale v zmysle bodu 2.4 obchodných podmienok poskytol databázu - prehľad odovzdávacích miest podľa ktorej sa PgZ distribuovali na jednotlivé dodávacie pošty. Databáza zároveň obsahovala aj úhrnný počet zásielok pre okruh prijímateľov. Databáza je ako listinný dôkaz pripojená pri vyjadrení žalobcu list. č. j. 6769/2010/GR PRAV zo dňa 20.9.2010.

Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že služba propagačné zásielky je poštová služba a nie je súčasťou Poštových podmienok, pretože PgZ nie sú poštovými zásielkami v zmysle zákona o poštových službách. Odvolací súd poukazuje tiež na skutočnosť, že pri podávaní PgZ musia PgZ podľa bodu 4 Obchodných podmienok spĺňať zasielacie podmienky a to najmä byť podané vo zväzkoch, každý zväzok musí byť objednávatelom prelepený štítkom, ktorý musí obsahovať údaje v zmysle Prílohy č. 2 k Obchodným

podmienkam. PgZ, ktoré v termíne do 15.12.2006 žalovaný naviezol do prevádzkových priestorov žalobcu - na poštu Bratislava 12 nespĺňali zasielacie podmienky podľa bodu 4 Obchodných podmienok. Na základe uvedeného, je potrebné poukázať na skutočnosť, že dňa 15.12.2006 bol pre žalovaného posledným dňom na navezenie PgZ na predspracovanie a nie dňom na podanie PgZ za účelom ich následnej dopravy a doručovania. Pokiaľ ide o počítania lehôt doby dopravy pri PgZ podľa Prílohy č. 1 Obchodných podmienok, tak rozhodnou skutočnosťou pre počítanie začiatku plynutia lehoty je deň podania. Pričom podaním sa rozumie vybratie zásielky, ktorá spĺňa zasielacie podmienky podľa bodov 4.2 a 4.5 Obchodných podmienok pri priehradke pošty. To znamená, že rozhodnou skutočnosťou pre počítanie lehoty nie je deň navezenia PgZ, ktoré nespĺňajú zasielacie podmienky v zmysle bodov 4.2 a 4.5 Obchodných podmienok do prevádzkových priestorov žalobcu - pošty Bratislava 12, ale ich podanie - vybratie pri priehradke pošty Bratislava 12 po splnení zasielacích podmienok t.j. ich podanie vo zväzkoch polepených štítkami, ktoré obsahujú údaje v zmysle Prílohy č. 2 k Obchodným podmienkam. Pri PgZ pre firmy a P.O. Boxy dňom podania je deň 15.12.2006 a pri PgZ pre domácnosti dňom podania je deň 19.12.2006.

Je potrebné poukázať tiež na skutočnosť, že žalovaný nevzniesol žiadne námietky voči službe predspracovanie. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že žalobca nedoručil všetky v termíne do Vianočných sviatkov, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca preukázal, že preveroval prostredníctvom svojej organizačnej zložky Regionálnym poštovým centrom Bratislava zoznam miest, ktoré dva mesiace po vykonaní služby predložil žalovaný, a o ktorých tvrdil, že sa údajne do týchto miest nedoručovali PgZ. Išlo o PgZ typu A1 (t.j. domácnosti v Bratislave). Všetky miesta boli preverené a boli zistené, že vo všetkých boli pred Vianočnými sviatkami doručené PgZ. Ako dôkaz je v spise založený list o výsledku prešetrenia námietok žalovaného Regionálnym poštovým centrom Bratislava - Vnútorný list č. 284/II/2007-OBS zo dňa 8.3.2007. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že žalovaný pred súdom prehlásil, že mal záujem, aby zásielky boli doručené pred Vianočnými sviatkami tak, ako to vyplýva zo svedeckej výpovede zástupkyne žalovaného, avšak aj keby zmluva fixne určovala presný termín dodania PgZ napr. 15.12. a žalobca by PgZ doručil po tomto termíne ide o doručenie pred Vianočnými sviatkami. Pokiaľ ide o včasnosť podania reklamácie zo strany žalovaného odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu

prvého stupňa ako aj so stanoviskom žalobcu, že z charakteristiky služby vyplýva, že aj podmienky podávania reklamácie musia mať vzhľadom na charakter služby nastavené tak, aby bola nekvalita identifikovaná reklamujúcim v čo najkratšom čase a s uvedením konkrétneho miesta. Len splnením týchto kritérií vie pošta zabezpečiť overenie dodávania propagačných zásielok na príslušnom odovzdávacom mieste oslovením prijímateľa cieľovej skupiny. Toto overenie je potrebné realizovať čo najskôr, pretože pri veľkom množstve doručených propagačných zásielok, ktoré nedoručuje len žalobca, ale aj iné poštové podniky a tiež aj iný distribútori, stráca prijímateľ cieľovej skupiny prehľad a nepamätá si či konkrétna prepravovaná propagačná zásielka bola doručená do jeho odovzdávajúceho miesta.

Odvolaací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa, že reklamácia zo dňa 4.1.2007, ktorá bola doručená žalobcovi až dňa 15.1.2007 bola realizovaná jednoznačne po uplynutí dohodnutej lehoty na uplatnenie reklamácie, a navyše neobsahovala náležitosti v zmysle Obchodných podmienok. Až po uplynutí ďalšieho času žalovaný predložil žalobcovi zoznam konkrétnych miest, kde služba podľa tvrdenia žalovaného nebola nikdy riadne vykonaná (pričom zoznam miest bol prílohou listu žalovaného až dňa 2.2.2007).

Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že sa naňho nevzťahujú obchodné podmienky lebo ich nepodpísal a neprejavil s nimi súhlas odvolaací súd poukazuje na skutočnosť, že článok 2. Zmluvy o poskytnutí služby propagačné zásielky uzatvorenej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka medzi žalobcom a žalovaným odkazuje v bode 3.1. na obchodné podmienky keď sa v článku uvádza, že podávateľ sa zaväzuje podávať svoje zásielky v zmysle Obchodných podmienok Slovenskej pošty a.s., pre Propagačné zásielky platných v deň podania zásielok. Taktiež na ne odkazuje aj článok 4.3. v ktorom sa uvádza, že SP a.s., zodpovedá za zásielky v rozsahu ustanovení platných Obchodných podmienok Slovenskej pošty, a.s. pre Propagačné zásielky. Taktiež na ne odkazuje bod 4.4. písm. c) predmetného článku IV, v ktorom sa uvádza, že ak podávateľ nerešpektuje ustanovenia platných Obchodných podmienok pre Propagačné zásielky Slovenská pošta, a.s., je oprávnená okamžite pozastaviť plnenie zmluvy, prípadne okamžite odstúpiť od zmluvy.

Z uvedeného vyplýva, že žalovanému muselo byť už pri uzatváraní Zmluvy o poskytnutí služby propagačné zásielky zrejmé, že pre jeho povinnosti vo vzťahu

k žalobcovi ale aj práva, platia obchodné podmienky na ktoré zmluva odkazovala a bolo jeho povinnosťou sa z obchodnými podmienkami oboznámiť.

Pokiaľ žalovaný poukazuje na skutočnosť, že obchodné podmienky žalobcu nikdy nepodpísal a neprejavil s nimi súhlas a preto ho nezaväzujú ako to bolo konštatované v rozhodnutí NSSR sp. zn. 2Cdo 245/2010 na ktoré žalovaný poukázal odvolací súd zdôrazňuje, že v danom prípade nemožno analogicky postupovať tak, ako je to v prípade Rozhodcovskej doložky obsiahnutej vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré nie sú podpísané oboma zmluvnými stranami a ktorá rozhodcovská doložka je neplatná pre nedostatok písomnej formy. Odvolací súd zdôrazňuje, že rozhodcovská zmluva (aj vo forme Rozhodcovskej doložky) je samostatnou zmluvou s vlastným právnym osudom (i v prípade, že je obsiahnutá vo Všeobecných obchodných podmienkach), ktorá spravidla zostáva v platnosti aj v prípade, ak dôjde k odstúpeniu od hlavnej zmluvy, čo je nepochybne argumentom pre to, že je potrebné trvať na základnej požiadavke riadneho podpísania aj Všeobecných obchodných podmienok, v ktorých je rozhodcovská doložka (rozhodcovská zmluva) dojednávaná.

V danom prípade však nešlo o dojednávanie Rozhodcovskej doložky ale o dojednávanie konkrétnych podmienok dodávania služby, ktoré boli presne špecifikované v Obchodných podmienkach a na akceptovanie týchto Obchodných podmienok nebolo potrebné, aby Obchodné podmienky boli podpísané oboma zmluvnými stranami, keďže bola podpísaná základná zmluva, ktorá na Obchodné podmienky odkazovala.

Zo všetkými ostatnými námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní sa v dostatočnej miere vysporiadal súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania jednak predloženými listinnými dôkazmi ako aj výpoveďou svedkov a to tak, svedkov navrhnutých zo strany žalobcu ako aj žalovaného, ktorého svedecké výpovede riadne súd prvého stupňa vyhodnotil a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd k tým istým skutočnostiam, ktoré uviedol súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku a ktoré boli riadne odôvodnené už nevyjadril. Z uvedených dôvodov mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa riadne vykonal všetky navrhnuté dôkazy, tieto vyhodnotil a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil...»

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku č. k. 2 Cob/6/2014-234 zo 17. marca 2015 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s relevantnými odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto prvostupňový rozsudok potvrdil. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnený a ani za arbitrárny, t. j. taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob/6/2014-234 zo 17. marca 2015 a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob/6/2014-234 zo 17. marca 2015, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu č. k. 2 Cob/6/2014-234 zo 17. marca 2015, vrátenie veci na ďalšie konanie a priznanie úhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2016